నేను నేనే

అవసరాల రామకృష్ణారావు

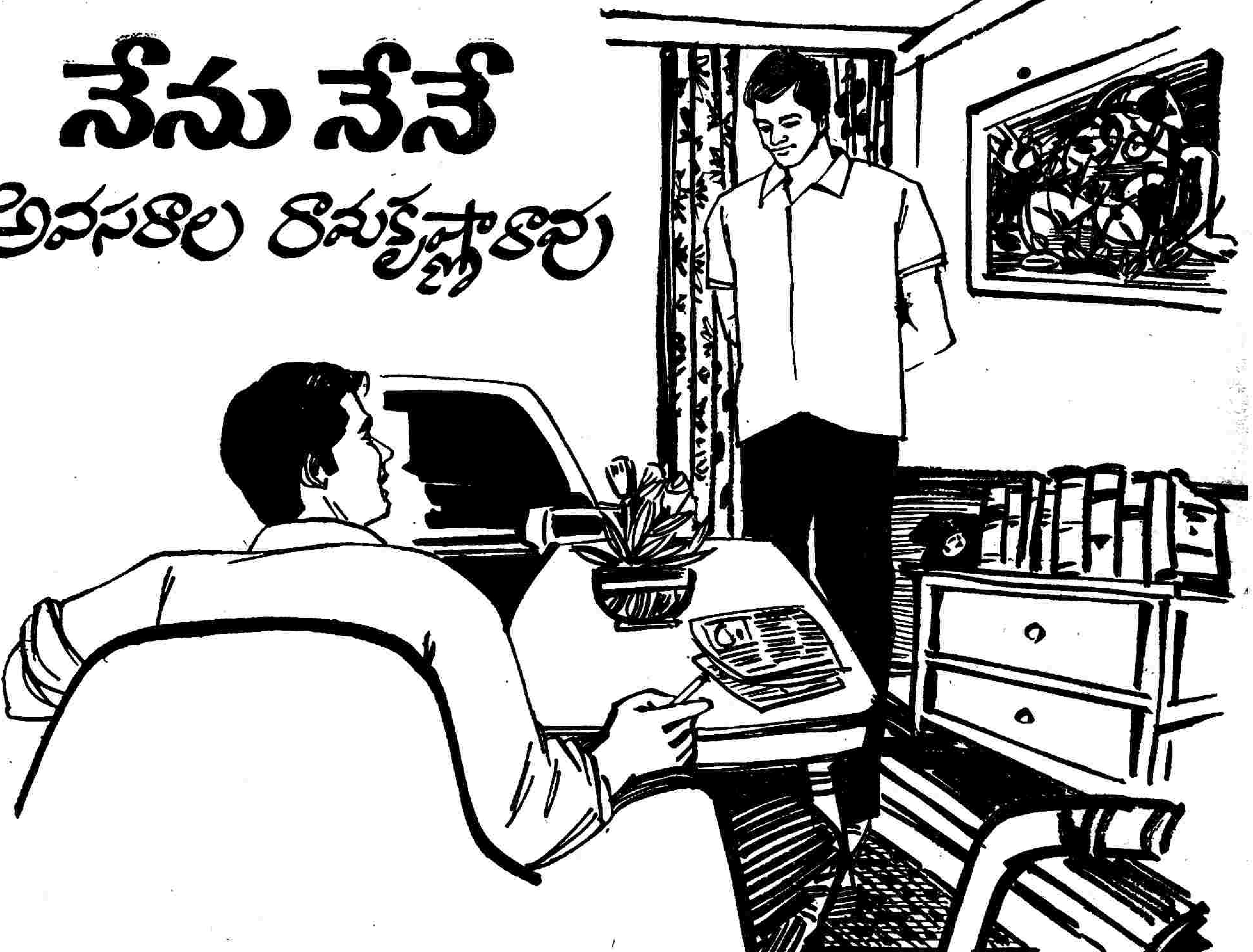

చాలా మందికి శరీరం మాత్రం భారీగానే ఉంటుంది, గుండె మాత్రం అతి నీరసంగా ఉంటుంది. చాలా ఊళ్లకి కూడా ఇదే జబ్బు. ఊరు ఎంత విశాలంగా అయినా పెరిగిపోతూ ఉంటుంది, ప్రజారోగ్యానికి మూలకేంద్రం కావలసిన ఆస్పత్రి మాత్రం ఇరుకుగా ఘోరంగా నిర్వహింపబడుతూ ఉంటుంది. కర్మం చాలక ఒక్కసారి ఫిలిమ్ అడ్డదిడ్డంగా తెరపై పడితేచాలు, సినిమా హాలులో గోల తారాపథానికి లేచిపోతుంది. ఫిలిమ్ సప్లై లేదని ఆరేసి నెలలపాటు ఆస్పత్రి ఎక్స్‌రేవార్డు మూతపడినా ఒక్కరికీ చీమ కుట్టినట్టయినా ఉండదు! ఈ వెర్రి ప్రజకి ఇలా అశుభ్రంగా అజ్ఞానంగా ఉండిపోటమే ఇష్టమేమో! ఏదైనా మార్పు వస్తే దుఃఖపడిపోతారేమో!

సోమశేఖరంని కలుసుకోకముందు మన ఆస్పత్రుల నిర్వహణ విషయమై శేషాద్రి అభిప్రాయాలు పై విధంగా సాగుతూఉండేవి. పనిమీద ఆ ఊరి మీంచి వెడుతూ అతని ఊళ్లోదిగి, అక్కడ ఓ రోజు గడిపిన శేషాద్రి అవే కాదు, ఇంకా ఎన్నో అభిప్రాయాలు మార్చుకోవలని వచ్చింది.

'ఇంకా ఇలా వయసువచ్చిందో లేదో అలా ఎన్నో చిలక్కొట్లకి ఎగబడిన రకం. ఈ పాటికి ఎండిన మాగాయ టెంకలా తయారయి ఉంటాడు వెధవ' అనుకున్న శేషాద్రి 'గరమ్ గరమ్ గులాబ్‌జామ్' లాంటి ఫ్రెండుని చూడగానే విస్తుపోయాడు.

'ఇలాంటి ఆకతాయి వీనుగలకి సంసారసుఖం కూడా ఏం ఏడుస్తుంది గనక!' అనుకున్న శేషాద్రికి ఎనిమిదేళ్లయి పెళ్లయిన శైలజా సోమశేఖరం మొన్నమొన్ననే మూడు నిద్రలూ పూర్తయినట్టు 'మూడు ముద్దులూ, ఆరు కౌగలింతలు'గా తన ముందే తిరుగుతూంటే మతే పోయింది!

'ఎంత మార్పు వచ్చిందిరా నీలో!' అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

నవ్వేశాడు సోమశేఖరం, 'నేను

నేనే సుమా!' అన్నట్టు. మధ్యాహ్నంగాని ఆస్పత్రికి రాలేనని కో డాక్టరుకి ముందే కబురుచేశాడు అతడు. మధ్యాహ్నం మూడింటికి కాఫీ ఫలహారాలు అయేక స్నేహితులిద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఆస్పత్రికి చేరుకున్నారు. శేషాద్రికి ఒక్కొక్క వింగూ చూపిస్తూ వాటి వాటి ప్రాముఖ్యతల్ని వివరిస్తూ తన రూంకి తీసుకొచ్చేడు సోమశేఖరం.

ఏ వైద్యశాలలో అయినా కత్తులు మెరుస్తాయి, కత్తెరలు మెరుస్తాయి. పరిశుభ్రంగా ఉంచితే గోడలతోపాటు నేల కూడా మెరుస్తుంది. అనేక విధాల రాబడికి ఆస్పత్రి కూడలి కనుక డాక్టర్ల కళ్లు కూడా సాధారణంగా మెరుస్తూనే ఉంటాయి. పేషంట్ల కళ్లు మెరవడం మాత్రం బహు అరుదు. అదికూడా ఇక్కడ గుర్తించిన శేషాద్రి మనసు మిత్రుడిపట్ల ప్రశంసతో జోహారుచేసింది.

'ఏంరా ఎలాఉంది మన తడాఖా?' అన్నాడు సోమశేఖరం వెలిగించిన సిగరెట్టుని శేషాద్రికి ఆఫర్ చేస్తూ...అందుకుంటూ ఇతను జవాబిచ్చేడు.

'నీకేం నాయనా, ఎక్కడున్నా చుక్కల్లో చంద్రుడివి ! ఇది ఇటు పల్లెటూరూకాదు, అటు పట్నమూ కాదని విన్నాను. ఇలాంటి లిటిగెంట్ కార్నర్‌లో ఇంత సక్సెస్‌ఫుల్‌గా మేనేజ్ చేస్తున్నావంటే నిన్నభినందించవలసిందే. ఆరేడేళ్లయింది నిన్ను చూసి. అప్పటి నీ బద్ధకం, వెంకితనం, తుంటరి తనం తలుచుకుంటే నువ్వేనా ఈ నాడు ఇలా తయారయింది అనిపిస్తుంది. ఇంతటి ఊరికి ఇది చిన్నదైతే అవుగాక, నువ్విక్కడికి వచ్చి ఆర్నెల్లే అవనీగాక, ఈ పల్లెటూరి పాలిటిక్సు నిన్నేం చిత్తు చెయ్యలేకపోయాయి. పైగా పద్ధతిలో క్రమశిక్షణలో నువ్వే వీళ్ళకి సిగ్గువచ్చేటట్టు చేశావనుకుంటాను. కంగ్రాచ్యులేషన్స్' సోమశేఖరం ఎందుకోగాని పకపక నవ్వేశాడు.

'ఎందుకురా నవ్వుతున్నావ్, నేనన్న దాంట్లో ఏమైనా తప్పుందా?'

'చెప్పు, చెప్పు'

'ఇంక చెప్పడానికేముంది? నిన్ను చూస్తే కడుపు నిండిపోతోంది నాకు. ఆ రోజుల్లో నీ వెకిలివేషాల్ని చూసి మీ అమ్మ ఎంత బెంగపెట్టుకుందో నా కిప్పటికీ గుర్తుంది. ఇప్పుడు నిన్ను చూస్తే ఆ తల్లి ఎంత సంతోషించునో! ఇంతకీ నీలో ఇంతటి మార్పుకి కారణం మీ శ్రీమతే అని నా అంచనా. కరెక్టేనా?'

సోమశేఖరం ఏం జవాబు చెప్పునో గాని గోడగడియారం నాలుగ్గంటలు కొట్టగానే లేచి నిలుచున్నాడు.

'ఒరే, ఓ సారి నేను రౌండ్సు తిరిగి వచ్చేస్తాను. ఓ అరగంట అఫీషియల్ వర్క్ ఉంటుంది. ఎమర్జెన్సీ ఏవైనా కేసులు ఉంటే అప్పజెప్పి వచ్చేస్తాను. చూడు ఆ లోపలిగది నాకు ప్రత్యేకం. మంచం అదీ ఉంటుంది. పక్క షెల్ఫ్‌లో పత్రికలూ పుస్తకాలూ ఉంటాయి. నీకు నచ్చింది చేతికి తీసుకుని ఓమారు పక్కమీదకి వాలు. ఫ్లాస్కులో కాఫీ ఉంది. డ్రాయర్లో కొత్త సిగరెట్టుపెట్టె ఉంది. ఇంకేం కావల్సినా గుమ్మంలో ప్యూన్ ఉంటాడు పిలు. నేనిప్పుడే వచ్చేస్తాగా!' శేషాద్రి జవాబు చెప్పకుండానే గబగబ వెళ్ళిపోయాడు.

ఫ్లాస్కూ సిగరెట్టుపెట్టీ ఇంచుమించు ఖాళీ చేసినా శేషాద్రికి టైం గడవలేదు. తనకేదో జీవితం అతి భారంగా గడిచి, పోల్చుకుని, నిట్టూరుస్తున్నాడనుకోడానికి లేదు. నెల జీతం తెచ్చే కూతుర్నేగాక, సంవత్సరానికి నాలుగుబళ్ళ ధాన్యంవచ్చే పొలంకూడా ఇచ్చాడు అతని మామగారు. మెయిన్ రోడ్‌లోఉన్న అతి పెద్ద ఫ్యాన్సీషాపు మేనేజిమెంటు శేషాద్రిదే ... తనతో పోలిస్తే సోమశేఖరం ఆర్థిక పరిస్థితే కాస్త వెనకబడి ఉంటుంది. అందుకని కాదు... రాజకీయ కక్షలకి ఆటపట్టయిన యీ ఊళ్లో కడుపులో చల్ల కదలకుండా ఇలా చిరునవ్వుతో నిర్వహించుకు రాడానికి సోమశేఖరం చేసిన కృషి ఏమిటాఅని.. దార్లో తను వేసిన ప్రశ్నలు గుర్తుకు తెచ్చుకున్నాడు శేషాద్రి.

'వైద్య శాస్త్రంలో ఊహించలేనంత వేగంగా, వింతగా, పరిశోధనలు జరుగుతున్నాయి. చికిత్సా విధానంలో శస్త్ర ప్రక్రియల్లో ఎన్నెన్నో కొత్త పద్ధతులు అమలులోకి వస్తున్నాయి. మామూలు మనిషి చదవడానికి కూడా ఎంతో ఇంట్రస్టింగ్‌గా ఉండేలా మెడికల్ జర్నల్స్ తీర్చిదిద్దబడుతున్నాయి.'ఇవన్నీ ఎప్పటికప్పుడు చదివి, మందులు తెప్పించి, మీ ఆస్పత్రిలో అమల్లో పెడతావు కాబోలు...అందుకే నువ్వంటే అందరికీ అంత గురి...అవునా?'

సోమశేఖరం జవాబుగా నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

'ఈ ఊరికే కాక ఈ చుట్టుపక్కల పల్లెటూళ్ళకి కూడా ఇదే పెద్ద గవర్నమెంటుఆస్పత్రి. మీకు పోటీగా ప్రైవేటు ప్రాక్టీషనర్స్ కూడా అట్టే మంది ఉన్నట్టులేదు. ఏ మాత్రం కష్టపడి నిజాయితీగా పనిచేసినా ఇలాంటి చోట గుర్తింపూ రాణింపూ ఉంటాయి. అది నిలబెట్టుకోడంకోసంమరింతరాత్రీపగలూ అనకుండా కష్టపడుతున్నట్టున్నావు... అవునా?'

మళ్ళీ అతని చిరునవ్వే జవాబు.

'ఏంరా, జవాబు చెప్పకుండా ఎందుకా మునిమునినవ్వులూ? మకుటంలేని మహారాజుగా నేనే గదా వెలిగిపోతున్నానని ఆనందం పట్టలేకపోతున్నావా యేం? అదేదో నాక్కూడా కాస్త చెప్పకూడదూ? ఇలా బెల్లంకొట్టిన రాయిలా గడపదల్చు

కుంటే నా మానాన్న నన్ను పోనియ్యక ఇక్కడెందుకు దింపినట్టూ ?'

కావ్యనాయికలాంటి శేషాద్రికోపం చూసి సోమశేఖరం మరింత విరగబడి నవ్వేడు. ఇంతలో ఇద్దరూ ఆస్పత్రికి రానే వచ్చేశారు. నడిచిన సంభాషణ నెమరువేసుకుంటూ శేషాద్రి మరో సిగరెట్ వెలిగించేలోగా తలుపెవరో కొట్టేరు. తీశాడు. పది పదిహేనుమంది. పెంచిన చెంపలూ, వంచిన గిరజాలూ 'మేం కాలేజీ కుర్రాళ్లం' అని చాటి చెబుతున్నాయి. ఎందుకో అందరూ చాలా ఉద్రేకంగా ఉన్నారు.

'డాక్టరుగారు లేరా?' అని అడిగేరు తలుపు తీసిన శేషాద్రిని చూసి.

'సర్జికల్ వార్డు దగ్గర ఉన్నారు' అని వార్డ్ బాయ్ చెప్పిన సమాచారం విని ఆ మూక అటు కదిలింది. వాళ్ళలో ఓ కుర్రాణ్ణి పిలిచి శేషాద్రి జరిగిన సంగతి కనుక్కున్నాడు.

ఆఊరి కాలేజీలో ఆ ఏడాది యూనియన్ ఎలక్షన్లలో ప్రెసిడెంటు పదవికి నాయుడమ్మ పార్టీ మార్కండేయులు పోటీచేసి ఓడిపోయాడట. అప్పట్నించీ ఆ పార్టీవాళ్లకి గెలిచిన కోటిలింగం పార్టీ కేండిడేటు శివకోటిమీద ఎంతైనా కోపంగా ఉందిట. ఆరోజు సినిమాహాల్లో మ్యాటినీ జరుగుతూండగా హాజరయిన రెండు పార్టీల ముఖ్యులూ కొట్టుకున్నారుట. శివకోటికి బాగా దెబ్బలు తగిలేయట.

'పోలీసురిపోర్టు ఇచ్చాం...శివకోటిని ఎవరు కొట్టేరో మాకు స్పష్టంగా తెలుసు. కావలసినంత సాక్ష్యముంది. ఈదెబ్బతో నాయుడమ్మ నాశనమవక తప్పదు. ఎలా తప్పించుకుంటాడో చూస్తాంగా ?'

'ఇంతకీ పాపం ఆ స్టూడెంటుకి ఎలా ఉంది ?'

'ఎవరికీ' శివకోటికా? వాణ్ణి తీసుకునే గదా మేం వస్త? ఆస్పత్రి బయట కారులో ఉంచాం. ముందు డాక్టరుగారితో మాట్లాడి చావుదెబ్బలు తగిలేయని సర్టిఫికేటు పొందాలి, అది కదా ముఖ్యం!'

అనుకుంటూ రివ్వున పారిపోయాడు ఆ కుర్రాడు. శేషాద్రి మనసు పరిపరి విధాలపోయింది. కుర్రాడికి మందు వెంటనే వేయించడంకన్న వాణ్ణి చచ్చేలా తన్నేరనే సర్టిఫికేటు సంపాదించడం ముఖ్యమన్నమాట ! వాళ్లూ అలా వెళ్లేరో లేదో 'ఏరీ డాక్టరుగారు ఏరీ ?' అంటూ మరో బ్యాచ్ వచ్చిపడ్డారు. వాళ్లూ సర్జికల్ వార్డువైపు మళ్లేరు. వాళ్ల నాయుడమ్మ పక్షాన పనిచేసే కాలేజీ స్టూడెంట్సట. రోజుకి ఒక్కొక్కడికి ఎంత లేదన్నా పదిరూపాయలు తక్కువకాకుండా ముడతాయని సిస్టర్ నోటమ్మట విన్న శేషాద్రికి ఉన్న మతికాస్తా పోయినట్టయింది.

ఇలాంటి సంకుచిత వాతావరణంలో ఈ సోమశేఖరం చిరునవ్వుతో ఎలా రాజ్యం చేస్తున్నట్టు ? ఇన్నాళ్లూ ఇలాంటి క్లిష్టపరిస్థితి ఎదురవలేదేమో! ఈ మధ్యనే వీడు కొద్దికొద్దిగా నమ్మకం పెంచుకుంటున్న మంచితనం, నిజాయితీ, నీతీ, ఇలాంటివి ఈక్షణానే చెల్లాచెదరు అయిపోతాయేమో ! ఇప్పుడు ఏ పార్టీని ఎలా సంతుష్టపరిచి, రెండో పార్టీతో విరోధం తెచ్చుకుంటాడు ? లేదా ట్రాన్స్ఫర్ కోసం ఏ హైదరాబాదో పరిగెడతాడా ! ఇంతకీ వీళ్లిలా పరస్పరం కక్షలతో కావేషాలతో కాలం గడిపేస్తోంటే దెబ్బతిన్న ఆ కుర్రాడు ఏమైపోతాడో !'

తలుపుదగ్గిర ఫ్యాన్‌ని ఉండమని చెప్పి శేషాద్రి సర్జికల్‌వార్డువైపునడిచాడు. చూస్తూండగా జనం పెరిగి గోలా, పెద్ద గొంతుకలతో అరుపులూ వాగ్వాదాలూ ఆస్పత్రి నిశ్శబ్ద వాతావరణం అంతా గందరగోళం అయిపోయింది. మేడ మెట్లు ఎక్కి ఫస్ట్‌ఫ్లోర్ పోర్టికో చివరికివచ్చి వీధివైపు చూశాడు శేషాద్రి. సోమశేఖరం మెట్లమీద నిలబడి ఒకరిద్దరు కుర్రాళ్లతో ఏదో నచ్చచెబుతున్నాడు. మరో గడికి ఎలా వచ్చిన కారు అలా వెళ్లిపోయింది. మరో అరగంటకి ఆస్పత్రిలో మామూలు పరిస్థితులు నెలకొన్నాయి. తన కళ్లని తనే నమ్మలేకపోయాడు శేషాద్రి. అన్ని దెబ్బలుతిన్న కుర్రాడ్ని ఎడ్మిట్ చేసుకోకుండా ఎక్కడికి ఎలా పంపించేశాడు సోమశేఖరం ? కుర్రాళ్లని ఎలా కన్విన్స్ చేయగలిగేడు ! భుజం మీద బరువుగా చెయ్యి పడితే ఇటు తిరిగేడు. 'ఇక్కడా నువ్వున్నావ్ ? ఇంటికి పారిపోయావేమోనని ఫోన్‌చేస్తే శైలజ అక్కడలేవనిచెప్పింది. ఇదంతా నీకు తలనొప్పిగా ఉందేమో... అయామ్ సో సారీ శేషూ...మా రూంకి పోదాం పద...తందూరీచికెన్ టూ ప్లేట్సు పంపమని హోటల్ సవేరాకి ఫోన్‌చేశాను. మంకీస్‌బ్లడ్ అని మంచి ఫారెన్ లిక్కరు కస్టమ్స్ ఆఫీసరు పెళ్లాం అమ్ముతుంది. ఇప్పుడే మనిషిని పంపించాను. ఓసారిరుచిచూస్తే ఒదలవ్. ఇవాళ మా గదిలోనే నీకు డిన్నరు. ఈలోగా ఏవైనా సాఫ్ట్ డ్రింక్స్ వేసుకుందామా? ఏం, జరిగింది మరచిపోలేకపోతున్నావా ? ఇలాంటివి మాకు మామూలే...రా...'

గదిలోకివచ్చి కుర్చీలో కూచుంటూ అప్రయత్నంగా తలెత్తిచూశాడు శేషాద్రి. సోమశేఖరం మొహాన మళ్ళీ అదే, అదే చిరునవ్వు ! స్నేహితుడి మొహాన అయోమయావస్థచూచి అతనికి నవ్వు ఆగింది కాదు.

'ఇంతలా కొంపలు అంటుకుపోతూంటే నీకు నవ్వేలా వస్తోందిరా ? ఇంతకీ 'పొడిచేస్తాం, చంపేస్తాం' అన్నంత ఉద్రేకంగా వచ్చిపడ్డారే ఇరు పక్షాలవాళ్లూ, వాళ్లకేం మత్తుమందుజల్లి పంపించావ్ ? అన్నిటినీ మించి నీ విధి నిర్వహణలో యీనాడునువ్వుచేసిన యీ లోపాన్ని నీ స్నేహితుడి ఎదుట ఏమని సంజాయిషీ ఇవ్వదల్చుకున్నావ్ ?'

'విధి నిర్వహణలో లోపమా, ఏమిటది ?'

'చావుదెబ్బతిని ఆస్పత్రికి వచ్చాడు పాపం ఆ స్టూడెంటు. వెంటనే ఎడ్మిట్ చేయించి ఎటెండ్ అవవలసిన డ్యూటీ నీకు లేదా ?'

'నిజమే...కర్తవ్యనిర్వహణ ప్రసక్తి తెచ్చేవుగనుక. నేనే నిన్ను ఓ ప్రశ్న వేస్తున్నాను. ఈ అరగంట అల్లకల్లోలానికే ఆరోగ్యంగాఉన్ననువ్వు మొహం వేలాడేసి జబ్బు మనిషిలా తయారయ్యావ్. రకరకాల రోగాలతో బాధపడుతూ ఇక్కడజేరి చికిత్స పొందుతూ విశ్రాంతి తీసుకుంటూ కోలుకుంటున్న రోగులు ఇదివరకు హాస్పిటల్‌లోఎడ్మిట్ అయిన వాళ్లున్నారు. అసలే రోగులు. ఇలాంటి గొడవ గంటలకొద్దీ జరిగితే వాళ్లేమైపోతారు ? వాళ్లని పరిరక్షించడం నా మొదటి డ్యూటీ కాదంటావా ?'

శేషాద్రి ఒక్క నిమషం మౌనంగా ఉండిపోయాడు. అయినా మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు. "అది సరే. కాని ట్రీట్‌మెంట్ కోసం వచ్చిన పేషెంట్‌ని అలా పంపించెయ్యడం నాకేం నచ్చలేదు. ఆ కేసు ఫెయిల్‌అయిపోతే ఆ పాపం నీదికాదా ? అదిగాక పేషెంట్‌ని ఎడ్మిట్ చేసుకుని మిగిలినవాళ్ళని పంపించెయ్యవచ్చుగదా! ఎంత స్టూడెంట్సు అయితేమాత్రం అంత అన్‌రీజన్‌బుల్‌గా ఉంటారా ? నీకు అనుభవంలేదు మరి. నేనేంచెప్పితే తలకెక్కుతుంది ? కాలేజీ కుర్రాళ్ళతో గొడవకన్న కందిరీగలతో కాపురం నయం. ఈ తప్పు వాళ్లదికాదు. వాళ్లనలా తీర్చిదిద్దిన లెక్చరర్లదీ, పేరెంట్సుదీ, ఊళ్లోపెద్దలదీ. వాళ్లలో చాలామందికి శరీరమేగాని కరస్పాండింగ్‌గా మెదడు పెరగలేదు ! చదువులో పైకిరాలేక తక్కిన పలువిధాల పైకివచ్చి నలుగురిచేతా ఆకర్షింపబడాలని పాపం చాలా ప్రయత్నం చేస్తూఉంటారు. వీళ్ల యీ బలహీనతల్ని పార్టీ మనుషులు ఉపయోగించుకొని ఎక్స్ప్లాయిట్ చేస్తూవుంటారు. ఒక్క స్టూడెంట్‌ని ఎడ్మిట్ చేసుకోంటే ఏంపోయిందని అడిగేవు. అంతకన్న నిప్పుని కొంగున ముడేసుకోవడం క్షేమకరం. స్టూడెంట్‌గిరీ అన్నది వీ వీ గిరికంటె పెద్దపదవి అని వాళ్ల నమ్మకం. స్పెషల్ ప్రివిలేజెస్ ఎక్స్పెక్ట్‌చేస్తారు. ప్రత్యేకమైన ట్రీట్‌మెంట్ ఆశిస్తారు. ఎంత చిన్న ఇంజరీ అయినా స్పెషల్ రూమ్ ఇవ్వాలి. ఇంక ఆ స్టూడెంట్ కోసం వచ్చే పోయే స్టూడెంట్ ప్రవాహం ఎటువంటి సమయ సందర్భాలూ క్రమశిక్షణలూ పాటించదు. జెబ్బమీద దెబ్బ తగిలి కొబ్బరిబొండాంలా వాచిపోయినా సరే 'వెంటనే ప్లాస్టరు వెయ్యలేదేం ?' అని కళ్లెఱ్ఱచేస్తారు ! ఫలానా మందు ఎందుకివ్వలేదు ? ఇన్నాళ్లయినా టెంపరేచరు దిగదేం ! —అని ఏ బీ సీ డీ లు తెలీకపోయినా ఏ ఎ ప్ఫా ర్ట్సి య స్పో అయినట్లు నిలదీస్తారు. స్వేచ్ఛావిహారులై హాస్పిటల్ని ఓ కొలిక్కి తెస్తారు— ఇవన్నీ చెబితే అర్థమయేవికావు !

'ఇంత ఇలాంటివాళ్లని మరి ఏం చెప్పి ఎక్కడికి పంపించావ్ ?'

'పేషేంటుని చూశాను. బలానికి ఓ ఇంజక్షన్ ఇచ్చేను. పెద్ద దెబ్బలేం తగలలేదుగాని, అలాచెబితే వాళ్ళు సంతుష్టిపడరు, వెళ్లరు. కముకుదెబ్బతిని షాక్

అయి తెలివితప్పి ఉన్నాడు కుర్రాడు. గుండె దెబ్బతిందనీ, నీరసంగాఉందనీ, గుండె అదటులోని అతిసున్నిత చల నాలను రికార్డ్‌చేసే కార్డియోగ్రాఫ్‌లాంటి ఆధునిక పరికరాలు యీ చిన్న ఆస్పత్రిలో లేవనీ వెంటనే పట్నంతీసుకెళ్లి పెద్దాస్పత్రిలో జాయిన్‌చెయ్యమని నమ్మించి పంపేశాను—దాంతో ఇతర రోగుల్ని యీ గొడవనించి రక్షించడమే కాక అంతో ఇంతో నన్నుకూడా నేను రక్షించుకున్నట్టైంది !'

'అదేమిటి ?'

'లేకపోతే ? ఇక్కడికి పేషెంటుని తేవడంలో వాళ్ల ముఖ్యోద్దేశం అతనికి ట్రీట్‌మెంట్ ఇప్పిద్దామనికాదు. బాగా దెబ్బలుతగిలినట్లు సర్టిఫికెట్ పుచ్చుకుని కేసుపెడదామని. ఆ సర్టిఫికేటుకూడా దగ్గరుండీ వాళ్ళు డిక్టేటు చేసినట్టు ఇవ్వాలి. డాక్టరుగా నేను పరీక్షచేసి ఇవ్వడంకాదు. అలా ఇస్తే కోటిలింగం పార్టీ కోరినంత ఫీజు ముట్టచెబుతుం దనుకో. అలా చెయ్యడం వృత్తి ధర్మమో కాదో అలాఉంచి ఇస్తే నాయుడమ్మపార్టీ ముట్టచెప్పేది మరోవిధంగా ఉంటుంది!' వీపు తడుముకుంటూ సోమశేఖరం పక పక నవ్వేడు. ఇలాంటిసమయంలో అతనెలా నవ్వగలుగుతున్నాడో ఎంత ఆలోచించినా శేషాద్రికి అర్థంకాలేదు.

'ట్రీట్‌మెంటు మాట సరే, సర్టిఫికెట్ ఇవ్వకుండా ఎలా తప్పించుకున్నావ్ ఇవాళ ?'

"గుండె పరిశోధనలో నేను స్పెష లైజ్ చెయ్యలేదనీ పట్నంలో పెద్దాసుపత్రిలో పెద్ద డాక్టర్లచేత పరీక్షచేయించి మంచి సర్టిఫికెట్ సంపాదిస్తే దానికింక తిరుగుండదనీ నచ్చచెప్పి పంపించ గలిగేను'.

"అలా నూటికి తొంభై తొమ్మిదిపాళ్లు జరగదనే నమ్మకంతోనే అలా చేశాను. అదిగాక స్టూడెంట్స్ అడిగితే కాదన దానికి చాలామందికి దమ్ములుండవు. అంతగా వస్తే అప్పటికేదో ఆలోచించు కోవచ్చు...ఇలాంటి ఊళ్లోనహా నేనింత పాపులర్ అవడానికి కారణ మేమిటని వచ్చిందగ్గర్నుంచీ నన్ను ప్రశ్నించి చంపేస్తున్నావు. ఈ రోజుల్లో జయ ప్రదంగా ఏ ఉద్యోగం నిర్వహించా లన్నా కొంత మిస్చీఫ్ అవసరం. నాలో ఏదో మంచిమార్పు వచ్చిందనీ దానికి కారణం మా శైలజా అనికూడా అడి గేవు. నీకు కూడా నేను కొత్తగాగొప్పగా తోచేనంటే నా ప్లే ఎంతగా పేచేస్తోందో అర్థమవుతోంది! నిజం చెప్పాలంటే నాకు మారడం ఇష్టంలేదు. ఎప్పట్లా ఏ బాధ్యతా బరువూ లేకుండా సరదాగా చెలాకీగా గడిపెయ్యడమే నా కిష్టం. పైకి మరోలా కనపడతానంతే. నేను నిజం చెప్పడానికి ఇష్టపడే మనుషులు ఇద్దరే ఇద్దరు. ఒకరు నువ్వు. ఇంకొకరు మా అమ్మగారు. ఆవిడుంటే ఇప్పు డెంత సంతోషించునో - అన్నావు ఇందాక నువ్వు. పూర్తిగా పొరపాటు. సంతోషించడానికి నాలో వచ్చిన మార్పేమీలేదు. ఆవిడే ఉంటే నేనిలా తయారయేవాణ్నేకాదేమో ... అమ్మ పోయింతర్వాత 'ఇంక ఏం చేస్తే ఏం' అనే ఓ మొండితనం వచ్చేసింది నాకు. అన్నట్టు ఆవిడెలా పోయిందో నీకు తెలీదుకదూ?'

శేషాద్రి తెల్లబోయి సోమశేఖరం వైపుచూశాడు. తల్లి పేరు తలచుకోగానే ఎక్కడలేని దిగులూ ఆ మొహాన్ని ఆక్రమించుకుకూచుంది. ఎంత క్లిష్టపరిస్థితినైనా ఎదుర్కొనే ఆ చిరునవ్వంతా ఎక్కడికి పోయిందో! సంభాషణ ఇలా అనుకోని విషాదఛాయలవైపుకి మళ్ళడం శేషాద్రి కెంతో బాధనిపించింది. అయినా సోమశేఖరం తను చెప్పదల్చుకున్నది పూర్తిచెయ్యకుండా ఆపలేదు.

'నాకు జ్ఞానమొచ్చిందగ్గర్నుంచీ చూసేవాడిని, ఎందుకో అందుకు మా నాన్నగారు మా అమ్మని కొడుతూ ఉండేవారు. పది పదిహేనేళ్ళప్పుడు నాకెలా అర్థమౌతుంది. అదొక ఆటవిక ప్రవృత్తి అనీ, మానసికమైన బలహీనత అనీ! ఉన్నట్టుండి ఆయనకేదో ఉద్రేకం పుట్టుకొచ్చి ఆపుకోలేక గొడ్డుని బాది నట్టు బాదేసేవారు. ఆ వేడి చల్లారగానే ఏడుస్తూ కాళ్ళమీద పడిపోయేవారుట. మళ్ళీ అదేమిటో నన్ను కొట్టేవారుకారు, అమ్మనే. ఇప్పుడయితే సైకలాజికల్‌గా ఆలోచిస్తే ఆయనమీద అసహ్యంతో పాటు కించిత్తు సానుభూతికూడా కలగక మానదు. కాని తెలిసీ తెలియని ఆ చిన్నతనంలో నాకింత విచక్షణా జ్ఞానం ఏదీ? నేనందులో ప్రవేశించకపోతే ఆ రుగ్మత తగ్గకపోయినా ఇంత దారుణంగా పరిణమించేది కాదు. నాకంటే బాగా పెద్దవాడూ, అర్జనాపరుడూ, బల వంతుడూ అయిన మా నాన్నని నేనేమీ చెయ్యలేక ఆ కోపమంతా మా అమ్మ మీద చూపించేవాణ్ణి. ఎదురు తిరగమని ప్రోత్సహించేవాణ్ణి. అలా తిరగలేదేమని వేధించేవాణ్ని. నాన్న కొట్టడంకన్న ఇరుగుపొరుగువారు అది విని అవమానించడం అమ్మని మరింత బాధించి ఉండాలి. ఆశలన్నీ నామీదే పెట్టుకుని ఉండి ఉంటుంది. ఏరోజు కారోజు నేనూ ఆమెని సాధిస్తూంటే ఏమైపోవాలి? 'నాన్న కొడుతుంటే గుడ్లప్పచెప్పి ఏదో తప్పుచేసినట్టు ఎందుకు పడాలి నువ్వు? ఈసారి అదేమని అడగకపోతే ఈ ఇంట్లో భోంచెయ్యనంతే...' అని ఓసారి బెదిరించి మూడ్రోజులు ఇంట్లో భోంచెయ్యలేదు. తర్వాత ఓరోజు మా అమ్మ మళ్లీ తన్నులు తింది. 'ఛీఛీ. ఈ ఇంట్లో ఉండడానికే సిగ్గేస్తోంది. తెల్లారి సరికి నా మొహం చూడవు నువ్వు' అని బెదిరించాను. ఆ మాట నిజమే. ఆ రాత్రే అమ్మ నూతిలో పడిపోయింది.

సడెన్‌గా గుండె ఆగిపోయిందని ఇరుగు పొరుగులతో చెప్పేము. కాని జరిగింది వేరు. నాకిప్పుడు అనిపిస్తుంది మా అమ్మని చంపింది నాన్నకాదని, నేనే నని. మా అమ్మ పోయాక మా నాన్న ఇంచుమించు పిచ్చెత్తిపోయారు. ఏడాది కంటే బతకలేదు కూడాను!'

సోమశేఖరం కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుని అన్నాడు.

'ఇంట్లో ఇలాంటి ఒడుదుడుకులున్న నాలాంటివాడికి చిన్నప్పడే దురలవాట్లు అలవడడంలో ఆశ్చర్యంఏముంది! కావల సినవాళ్ళు కరువై కావలసినంత ఆస్తి మాత్రం మిగుల్తే మనిషి ఏమౌతాడో అదే అయ్యాను నేను. కఠినమైన ప్రపంచంలో బతకడానికి అవసరమైన కపట నాటకం మాత్రం ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నాను. ఎవరికోసం, ఎందుకని మారాలి నేను? అసలు మారడం ఇష్టంలేదు కూడా. ఎల్లకాలం బాధ్యతారహితంగా బతకడం తప్పని అప్పుడప్పుడు మనసు బాధించినా, అందులో కూడా జస్టిఫికేషన్ లేకపోలేదు మరి! ఇంతకీ ఈ కాలేజి కుర్రాళ్ళని ఎడ్మిట్‌చెయ్యడం విషయంలో నా పెర్సనల్ అబ్జెక్షన్ కూడా ఒకటి లేకపోలేదు. మళ్ళీ మొదటి విషయానికి వస్తున్నా... నీ దగ్గర నాకు దాపరికం సిగ్గూ దేనికి?'

అప్పటికే ఎదురుచూడని, ఎప్పుడూ ఊహించి ఎరగని కొన్ని నిజాలు, తనకెంతో దగ్గిర వాడనుకున్న సోమశేఖరంవి, ఇముడ్చుకోలేక కలవరపడుతోంది శేషాద్రి మనసు. ఎంతో తెలిసిన వాడనుకున్న ఒక వ్యక్తినుంచి ఒక్క రోజులో ఎన్ని కొత్త విషయాలు తెలిశాయి? ఇంకా ఉన్నాయా అతను ఎరుగనివి! మళ్ళీ మామూలు చిరునవ్వు మొహంతో కంటిన్యూ చేశాడు సోమశేఖరం. 'ఆ మధ్య ఆరునెలల క్రితం ఇలాగే ఓ స్టూడెంట్‌ని ఎడ్మిట్ చేశాం. ఇలా పార్టీకక్షల్లో దెబ్బలుతిని అతనేం రాలేదు. క్రికెట్ ఆటలో మోచెయ్యి ఫ్రాక్చరు అయింది. ఆస్పత్రిలో చేర్చుకున్నాం. ఇకచూడు అతనికోసం వచ్చే పోయే జనం. అతన్తో తోడుగా పడుకుంటాం అంటూవచ్చి రాత్రిపూట ఇక్కడ నా నా గోలా చేస్తూ పేకాట వేసేవారు. ఆ రోజుల్లోనే ఇంకో తమాషా జరిగింది. జనప్రియ అని ఓ కేరళ అమ్మాయి నర్సుగా చేరింది. ఓ రాత్రి వేళ కరెంటు పోయినవేళ ఆ నర్సు కుర్రది ఓ కట్ బనీన్ కుర్రాడి భుజం మీద చెయ్యేసి తన వైపు లాగుకుందిట. అది మరొకడు కనిపెట్టి నలుగురికీ ఊదేస్తే అక్కడ చేరిన కాలేజీ కుర్రాళ్ళందరూ ఆ నర్సుని ఆ చీకట్లో నానా అల్లరీ చెయ్యబోయారుట. అప్పుడా అమ్మాయి తనేమో ఎరగనని నలుగుర్నీ నమ్మించడంకోసం పెద్దపెద్ద కేకలు పెట్టిందిట. ఈ కబుర్లన్నీ కంపౌండరు బాబూరావుద్వారా తెల్లారేసరికి నా చెవినపడ్డాయి. అప్పుడే నాకు జ్ఞానోదయమైంది. వెంటనే ఏంచేశానో తెలుసా?'

'వెంటనే ఆ స్టూడెంట్‌ని డిస్చార్జి చేయించేశావు కాబోలు!'

'అది సరే...అంతకంటే ముందు చేసిన ముఖ్యమైన పని ఒకటుంది. అప్పటిదాకా చేతులున్న గుడ్డ బనీన్లు వాడేవాణ్ణి నేను. అవన్నీ స్వీటలుగిన్నెల వాడికోసం మా శైలజకి దానపట్టారాసి, డజన్ కట్ బనీన్లు అప్పటి కప్పుడు తెప్పించుకున్నాను. ఆ కుర్రాళ్లకంటె మహా ఉంటే ఓ పదేళ్లనేను పెద్ద ఉండొచ్చు. అంతమాత్రాన నా వయసేం మళ్ళిపోలేదే! మెడిసిన్ చదువుతున్నప్పుడు ఎంత సరదాగా ఎన్ని రకాలుగా ఎంజాయ్ చేసేవాడిని! ఎంతో విలువైన కాలం వృథాచేసినట్టు నా గుండె గిలగిల కొట్టుకుంది. ఆ తర్వాత క్రమక్రమంగా జనప్రియ మరొకరి జబ్బమీద చెయ్యి వేసినట్టు సాక్ష్యం లేదు!'

కళ్లు మిలమిలమెరుస్తూండగా కథనం పూర్తిచేశాడు సోమశేఖరం.

'ఏం మనిషివిరా నువ్వు? చేసింది చాలక, సిగ్గులేక చెప్పుకోడంకూడానా?'

'అదేంలేదు సరిగదా ఇవాళ నాకెంతోహాయిగాఉంది. పాడుప్రపంచంలో బతికి బట్టగట్టడానికి మనిషి పలు రకాల వేషాలు వేసినా తనకు తాను మిగలగలగాలి. మంచీ చెడ్డా ఏ మాత్రం దాచకుండా తనని తాను దర్శించుకో గలిగినప్పుడే వ్యక్తిత్వం అనేది మిగులుతుంది. అప్పుడూ ఇప్పుడూ ఏ మాత్రం మారకుండా నేను నేనుగా మిగలడం కన్న నాకు ఆనందమేముంది! ఏమాత్రం శంకాభయమూలేకుండా చెప్పగలిగే నీలాంటిప్రాణమిత్రుడు దొరకడం కన్న నాకు కావలసిందేముంది!'

'అదికాదురా, నిన్నే ప్రాణ పదంగా చూసుకుంటున్న నీ భార్యపట్ల ఇది ద్రోహంకాదా? రేప్పొద్దున్న నీకు పిల్లలు పుడితే వాళ్ళకేం చెప్పగలవ్ నువ్వు?'

'నా భార్యపట్ల నేను కొత్తగా తల పెట్టిన ద్రోహమంటూ ఏంలేదు. ఇక పిల్లలంటావా, ఒకర్ని చూసి అనుసరించి కాక ఎవరికి వారు నిర్ణయించుకుని వ్యక్తులుగా నిలబడితేనే వరల్డ్‌లోవెరైటీ అనేది మిగిలేది...సరే...ఇంకా ముడి సరుకు దిగి చావదేం. నీ కెలా ఉందో ఆకలి చంపేస్తోంది నన్ను!' హోటల్ సవేరాకి డయల్ చేస్తున్న సోమశేఖరం వైపు ఆశ్చర్యంగా ఆప్యాయంగా చూశాడు శేషాద్రి. ✱